

התכלת פרק רביעי מנחות

מסורת הש"ס

(א) נִי חֵן כָּל הַיּוֹנִת רָחֵם
(ב) וְיִשְׁכַּח
(ג) וְיִשְׁכַּח
(ד) וְיִשְׁכַּח
(ה) וְיִשְׁכַּח
(ו) וְיִשְׁכַּח
(ז) וְיִשְׁכַּח
(ח) וְיִשְׁכַּח
(ט) וְיִשְׁכַּח
(י) וְיִשְׁכַּח
(יא) וְיִשְׁכַּח
(יב) וְיִשְׁכַּח
(יג) וְיִשְׁכַּח
(יד) וְיִשְׁכַּח
(טו) וְיִשְׁכַּח
(טז) וְיִשְׁכַּח
(יז) וְיִשְׁכַּח
(יח) וְיִשְׁכַּח
(יט) וְיִשְׁכַּח
(כ) וְיִשְׁכַּח
(כא) וְיִשְׁכַּח
(כב) וְיִשְׁכַּח
(כג) וְיִשְׁכַּח
(כד) וְיִשְׁכַּח
(כה) וְיִשְׁכַּח
(כו) וְיִשְׁכַּח
(כז) וְיִשְׁכַּח
(כח) וְיִשְׁכַּח
(כט) וְיִשְׁכַּח
(ל) וְיִשְׁכַּח

תורה אור השלם

1. והאש על המזבח הוקדש
בו לא תבנה ובער עליה
הבית עצים בבקר בבקר
תערך עליה העלה והקטיר
עליה חלבי השלמים:
ויקרא ו ה

הגהות הב"ח

(א) גם' אחר דכל לשמעתיה
זו ותפתיקן אשמועתיה
הסבסס: (ב) רש"י ד"ה
פינוק פינול בשוגגין וכו'
במודיק הסיד ולח"כ מ"ה
וקא מחשב:

מוסף רש"י

[illegible][illegible]

היכרם דמסקר הילוך מהגיל
מחשבה דמינכר. לכל שיה
נקט דמערס משנערס שח
עולה ראשונה. מדלג כחי
והיט עולה תמיד דמסר קר

ת לכל העולים שאם עלו לא
דף (מ.) והאי דנקט במה
דאמר הריני שומען לשום
כגון האי דאי הוה ידע

תנא אזאת תורת העוֹסֵר
רבה בר בר חנה קמֵי
ששחטן לשום אילים
לשום חובה אמר ליה
חסדא מסתברא מילת
ושחטן לשום כבשים
כבשים נשחטו אבל
לשום אילים לא נזכיר

וְרַבְּהִי אָמַר עֲקִירָא בִּפְתוּלָא דְּמִזְוִי
וְרַבְּהִי אָמַר רַבָּא (ב) (ג) מוֹתְבִּי
שְׁפִיגְלוּ בְּמִקְדָּשׁ מִזְוִי
עֲלָה פִּי
רִיעֵי דְּחִמָּתָא
לְשׁוֹם שְׁלָמִים הָיָה
דְּכִסְבוֹר שְׁלָמִים
וְתָנִי פִּתְוֹלָא
בְּבִטְחוֹ הָיָה עֲקִירָא
דְּחִמָּתָא הָיָה וְקָא
מִתְּרִי מוֹתֵר מִתְּבִי ר'
שְׁלָמִים בְּלוּלָה מַעֲשִׂיהָ
חֻרְבָּה אֲבָל בּוֹחִים
לְכַלּוֹל קְבֵלָה אַחַת לְכַלּוֹל
דְּמִי אִילִימָא רִי
קְמִיץ לֵה לְשׁוֹם מִרְחַשְׁתָּא
מִי הוּא מַעֲקֵר כִּי
דְּכִסְבוֹר מִרְחַשְׁתָּא הָיָה
וְטַעְמָה דְּהָא
מַעֲשִׂיהָ אֲבָל עֲקִירָא
אָמַר לֵיה אֲבִי
קְמִיץ לֵה לְשׁוֹם מִרְחַשְׁתָּא
מַעֲשִׂיהָ מוֹתְבִּיץ עֲלֵיהָ
דְּאָמַר רַבָּא (ד) מִחֻשְׁבָּה דְּמִינְכֵרָא
לֹא הִתְמַדִּיר 'אִין מַעֲכָבָא
הִתְמוֹסְפִין מַעֲכָבָא אַתְּ
לְכַלּוֹל עֲלֵיהָ

מַעֲבֵבִים הֵם אֲחֵיהֶם
אִמָּתָם בּוֹמָן שֶׁהָיוּ אֵנָּה
וְלֹא יָקִירָבוּ בְּהֵרֵם הָעֶרְוָה
רַבִּי שְׁמִעוֹן וְכוּלָּהּ הָיוּ
לֹא בְקִטְרוֹת הַסַּמִּים
אֲלָא בְּלֶחֶם הַפְּנִים
ס': גַּם' כְּעַא מִינִיהּ
וּמוֹסָפִין אִי זֶה מִהֶן
שִׁמָּא תַּמִּידִין עֲרִיפִי דֵּה
אִידנָא ¹ תַּמִּידִין עֲרִיפִי
שֶׁאֵמֵר לִיהִי תַּתְּחוֹתָהּ
הַמִּסְפִּין מַעֲבֵבִין
מִידֵּי שְׁחֹר ת"ל

רם, מפיל רחמנא דחשיב לה מחשבה אבל
רם לתמיד של שחר. שלא יהא דבר
הסן מביב דהוא סדיר מערבה העולה
לה המסובה האמורה תחלה לכל העולות
אוריי בעלמא אחא שיקטירו עליה עולה

תנא אואת תורת העולה ריבה סמך ליה תני רבה בר בר חנה קמיה דרב "כבש" עצרת ששחטן לשום אילים כשרין ולא עלו לבעלים לשום חובה אמר ליה רב עלו ועלו אמר רב תסריא מסתברא מילתיה דרב בכסבור אילים ושחטן לשום כבשים שהרי כבשים לשום כבשים נשחטו אבל כסבור אילים ושחטן לשום אילים לא עקירה בטעות היא עקירה ^(א) אמר רבא ^(ב) ומותבין אשמעתין ^(ג) הכהנים שפיגלו במקדש מוידין חייבין הא שוגגין פפטורין ותני עלה פיגולן פיגול היכי דמי אילמא רידע דחטאת היא וקא מחשב בה לשום שלמים האי שוגגין מוידין הוו אלא לאו דכסבור שלמים הוא וקא מחשב בה לשום שלמים ותני פיגולן פיגול אלאמא עקירה בטעות היא עקירה אמר ל' אבי לעולם רידע דחטאת היא וקא מחשב בה לשום שלמים דכאומר מותר מתיב ר' יואל ^(ד) שמעון אומר כל מנחות שנקמצו שלא לשמן כשרות ועלו לבעלים לשום חובה שאין המנחות דומות לזבוחים שהקומץ מחבת לשום מרחשת ממעשה מוכיחין עליה שהיא מחבת חרבה לשום כלולה מעשה מוכיחין עליה שהיא חרבה אבל בזבחים אינו כן שחישה אחת לכולן קבלה אחת לכולן וריקה אחת לכולן היכי דמי אילמא רידע דחטאת היא וקא קמין לה לשום מרחשת כי מעשה ^(ה) מוכיחין מאי הוה מעקר קא עקר לה אלא לאו דכסבור מרחשת היא וקא קמין לה לשום מרחשת ומטה דחבא הוא דמעשה מוכיחין עליה הא בעלמא עקירה בטעות היא עקירה אמר ליה אבי לעולם רידע דחטאת היא וקא קמין לה לשום מרחשת ודקא אמרת כי מעשה מוכיחין עליה מאי הוי רבא לטעמיה דאמר רבא ^(ו) מחשבה דלא מינכרא פסל דחמנא מחשבה דימינכרא לא פסל דחמנא: מתני' התמידין אין מעכבין את התמידין ולא המוספין מעכבין את התמידין ולא המוספין מעכבין את זה ^(ז) הלא הקריבו כבש בבוקר ואימתי בזמן שהיו אנוסין או שוגגין אבל אם קר לא יקריבו בין הערבים ^(ח) לא הקטירו קטורת רבי שמעון וכולה היתה קריבה בין הערבים לא בקטורת הסמים ^(ט) ולא מובח העולה אלא ^(י) אלא בלחם הפנים שבת ואלא את המנחה ^(יא) גמ' בעא מיניה ר' חייא בר אבין מרב ומוספין אי זה מהן קודם היכי דמי אילמא שיטא תמידין עדיף דהוו להו ^(יב) תדיר ומקורש אידנא ^(יג) תמידין עדיף שכן תדיר או דלמא שני אמר ליה תניתוה התמידין אין מעכבין ^(יד) המוספין מעכבין זה את זה היכי דמי אי מביד של שחר ת"ל ^(טו) וערך עליה העולה ואמ

ואם הקדים תמיד הערב למוספין אינו מעכב המוספין
ולא יצא מיד חובתו והיה ליה כאילו אמר התנא כשרים ולא עלו אלא בלא פריש: דן מתניתין וכל התנאי:

מזג.

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

רבינו גרשום

ונבדקו לפיכך מיה אלה
דלא ויהו הכשריו ואלו
לא דרי: ומה שאר לא יליך
ממנו אלא תורתו חלה
עליו: שריב כלל הענין
לשם דלי: ששן ששן
אליים. שסבור ששן
הוא עלו כלל הענין
לעבור: ורובא מבי עקידה
נשטת עליו עקידה עולה
לכללם: מדיין חובין
לשם דרי קרבן כללם.
ואסגני מפורין ששן
והנין עליו אילו ששן
והנין עליו אילו וסבור
מחר שסבור שסמורו
הנינו ששן עקידה עולה
היא: וקדמתי כן מעשה
מכויחין ששן או היה
מקץ קר עליו רבה
לשטמה דאמר מחשבה
מינרתי דלי קדמא
הוא: לא למס דלמא ששן
הוא: עלו כללם ששן
כלמא עקידה נשטת
אילו: לא דענא או עקידה
אילו: לא היה עקידה:
המדיין אין מעבדין את
המספין שאם לא היה להם
המדיין אלא מוספין אין
מעבדין את המוספין אבל
מחזירין אילו למיאר אין
מעבדין את זה וזה קרבי
ואח ביחד אלא אחד רבי
ואח צעור: אחר רבי
ששן מעשה זה לא היה
קדמי קרבי ששן את הערביים
דמלה חולין קרבה בן
הערביים אילו כן שחר.
כלמא עקידה חלתה הקדשה
דלמחוב בן הערביים
שאין מחבין וכו': המדיין
הזה לא הדין בכל עין.
מקמי דלירקשו מוספין
התקדשתה חולין קדש:
אלימא דאת לא ילוצר
חולין לירקוש כל

שיטה מקובצת

6] מוכיחין מאי הוי קסדי
השתא דאין זה עיקר הטעם
ומסיק דעיקר טעמא משום
הכי הוא ורבה טעמיה כר:
7] חזיר ומקודש. מיה ב'
לשונות וקשה ללישנא
(קמא) [במרח] מאי בעי א'
הוי פשיטא ליה דחזיר גרידא
עדיף ממקודש ושמא דחזיר
דלמחר לא אלס כחזיר
דהיום. ומיהו לאו דוקא
עדיף דהא ב' משני בעיא

והוא פשיט כי הרדי ניהו אלא שרין. תרי"ח: ג) רהאינא מאי: יתן טעם דיש פסולין דאם עלו צ) המנחה ס"א המנה: י) מפרש להקריבו תחלה ואם לא הקריבו יערכו דרין מוססין ליקרב תחלה